
DOSTATECZNOŚĆ (3) *sb f*

N sg dostateczność (3).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI w.

1. *Zdolność, sposobność, możność; sufficientia Cn, Vulg (2) : PatKaz III 146; nie iżebyśmy byli doftáteczni łami z łiebie co myślić iáko łami z łiebie: ále doftáteczność náłzá z Bogá ielt [non quod sufficientes simus cogitare aliquid a nobis quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est]. WujNT 2.Cor 3/5 [przekład tego samego tekstu PatKaz III 146].*

2. *Wystarczający, zadowolający stopień wykonania czegoś (1) : ZŁoczyńcá/ [...] łłufznie á dostátecznie wedle Práwá był męczon/ (kthora doftáteczność ná vznániu Sędźiego zależy) GroicPorz ii3.*

Cf NIEDOSTATECZNOŚĆ

TK